

RARINGEN

 La oss forbli stående bare et øyeblikk. Dyrebare Herre, vi kommer til Ditt Guddommelige nærvær igjen ved bønn; først, for å takke for alt som Du har gjort for oss, og for den store kjærligheten i vårt hjerte til Deg og Ditt Ord. Herre, disse menneskene i kveld, som jeg elsker av hele mitt hjerte, de har ofret og kommet for å sitte i et varmt rom og så videre, fordi de elsker Ditt Ord.

² Og vi kommer for å be for de syke i kveld, Herre, og de trengende. Må det ikke finnes en syk person i vår midte på slutten av dette møtet. Belønn dem for deres trofasthet, Herre. Tal til oss gjennom Ditt Ord, og styrk oss, Herre, når vi går og bærer vanæren. Hvilket privilegium å gjøre dette! Vi ber i Jesu Navn. Amen. Vær så god og sitt.

³ Jeg kunne ikke finne ord, selvfølgelig, til å uttrykke min takknemlighet overfor en gruppe av mennesker som dette, som ville komme og sitte i denne bygningen. Jeg ønsker å si, at i morgen . . . Eller, vi kommer til å reise over til Topeka, Kansas, for det neste møtet, og det vil avsluttes neste søndag. Og deretter reiser vi derfra til Philadelphia.

Og, nå er det meningen at vi skal reise til utlandet over til Kenya, og Tanganyika og Uganda, i—i stammene der inne. Og de har et lite opprør nå med Mau Mau. Jeg kan ikke komme inn som en misjonær, men jeg skal prøve å komme inn som en jeger. Drar inn, og de forbereder seg.

⁴ Vanligvis drar jeg inn som en misjonær og går på jakt, denne gangen drar jeg inn som om jeg skal på jakt og vil være en misjonær. Så, der—der, hva som helst for å komme inn dit til dem. Og broder Mattsson-Boze er da på jobben og prøver å få meg inn, å ordne en safari sånn at jeg kan gå på jakt. Vel, så, jeg kommer inn på denne safarien, deretter vil han si: "Vår broder Branham er i landet." Drar ned til ambassaden: "Ville det være i orden om vi bare holdt et lite møte her ute?" Skjønner? Det setter det i gang og bare holder det gående. Så vi vet ikke om det vil skje, om vi klarer å få det til eller ikke. Vi prøver. Og jeg har spurt Herren, hvis noe skjer så han ikke klarer det, så vil det være et tegn for meg at jeg skal komme tilbake hit til Jeffersonville og tale over de *Syv Trompeter*, rundt juli eller august, et sted der omkring.

⁵ Og så, hvis vi lykkes, vi ser i dag, vil vi prøve å få dette klasserommet her som har air-condition, for det ville blitt virkelig fint og kjølig. Har plass til femten til atten hundre mennesker. Og det har air-condition, et splitter nytt sted, bare cirka fem kvartaler bortenfor dette. Og en gang ba vi om det, og

de ville ikke la oss få det. Og mannen som ikke ville la oss få det ble fjernet fra styret. Så nå, sier mannen som sitter der nå at vi kan få det når som helst vi ønsker det. Så vi er—vi er veldig glade for å få det. Og derfor klarer vi kanskje å få det nå, og en gang i juli, og har . . . Hvor mange vil be om det er Herrens vilje nå, hvis noe hindrer oss? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

⁶ Dere vet, jeg liker Arizona. Det er et fantastisk område. Jeg har alltid lengtet etter å være der.

Hvis du vil skyve den opp litt, broder Ben, vær så snill, hvis den er . . . Åh, den . . . Ja, sir. Ja. Eller, hvem enn som har med den å gjøre vil skru den opp bare lite grann, for jeg kommer tilbake fra virkelig . . . [Noen sier: “Ta opp, brødre.”—Red.] Hva sa du? [“Det er bare lydbåndene.”] Åh, bare lydbåndene. Åh, her er den andre her oppe. Jeg beklager. Ok, broder Ben. Så jeg . . .

⁷ Kom tilbake fra Arizona og kom inn hit, det gjør meg bare litt hes på grunn av klimaendringen. Her har vi rundt åtti-syv til nitti og noen ganger hundre prosent fuktighet. Og der synker den til null, og så noen ganger i gjennomsnitt en tyvende-del av en prosent fuktighet. Du bare lever under et oksygentelt. Og så å komme ut fra det og hit, dere vet hvilken stor forskjell det skaper i deg. Så det setter seg på stemmen og så videre.

Trekk den dit den var, vær så snill, broder Ben. Jeg gjorde feil da jeg trakk den opp. Jeg trodde det var det, men det er *her* oppe man skrur den opp.

⁸ Nå, be for oss, hver og en av dere. Jeg setter pris på dere. Billy fortalte meg om noen som hadde med seg en kurv med ferskener og bare små gaver som dere . . . Jeg kan bare ikke få takket dere nok. Jeg—jeg vet ikke hvordan jeg skal gjøre det. Og jeg—jeg føler meg så uverdigg når jeg tar imot slike ting fra dere. Jeg ber om at Gud vil velsigne dere, og jeg vet Han vil det, for Han sa: “Det dere gjør mot den minste av disse, har dere gjort mot Meg.” Og Gud vil velsigne dere, er jeg sikker på.

⁹ Og selv om Arizona er slikt et fint område, er det én ting jeg savner, det er dere alle. Det er riktig. Jeg savner dere alle. Jeg—jeg bryr meg ikke om hvor jeg drar, jeg—jeg . . . det er ikke, det er ikke dere. Jeg har venner over hele verden, men det—det er ikke—det er ikke dere. Det er noe med denne lille gruppen som bare . . . Jeg vet ikke. Jeg tenker på dem.

¹⁰ Og i Tucson, det er en turistby, vet dere, og menighetene trekker, vet dere. Det er ganske vanskelig. Ikke veldig åndelig; og, fordi det er konkurranse som er veldig sterk; og det gjør det vanskelig. Hvis jeg kunne få alle dere pluss menigheten, så bo der ute, så tror jeg det ville være helt fint. Skjønner? Men jeg antar at så lenge dette forblir en menighet, og dere fortsetter å komme, vil jeg fremdeles være her inntil Jesus kommer.

¹¹ Så be for meg, som jeg sa for en stund siden. Jeg mener ikke å gjenta det, men når jeg kommer foran dere, blir jeg—jeg nervøs,

og jeg blir melankolsk og sentimental og emosjonell, også. Jeg er det i første omgang, så jeg . . . det gjør meg helt opprevet på innsiden. Men å vite at uansett hvor jeg drar . . . har jeg ikke en—en gruppe på jorden som jeg vet om, som står sammen med meg som denne gruppen. Må—må Gud la oss bli så uatskillelige, at vi i det kommende Riket må være der sammen; min bønn.

¹² Satt her ved døren og snakket med Bill Dauch for bare et øyeblikk siden, før jeg ledet noen tilbake til Kristus igjen i det andre rommet. Men satt der og snakket med ham, nitti-en år gammel, han sa: “Jeg—jeg begynner å bli svak. Øynene mine er ikke som de skulle være.”

Og jeg tror at for et par år siden, kom jeg til ham da han hadde total hjertesvikt og hjerteblokk, var døende. Og den samme legen som ga ham legehjelp, som sa han ikke kunne bli frisk, den legen er død. Og her sitter Bill Dauch, ser dere, nitti-en år gammel. Jeg sa: “Bill, du kan ikke lenger brukes på jorden når det gjelder jobbing og slikt. Men jeg ber om dette: ‘Gud gi deg styrke’, fordi du elsker møtene så høyt.” Den nitti-en år gamle mannen krysser nasjonen i en bil, varmt, tørt, kaldt, spiller ingen rolle, hva som helst for å høre Ordet. Gud velsigne den galante sjelen. Nå, jeg har ikke . . .

¹³ Jeg har én unnskyldning til for at jeg oppholdt dere slik jeg gjorde i morges, i tre timer. Og jeg lot ikke budskapet komme til sin rett fordi jeg delte det opp og utelot deler av det, og hoppet over deler av det og så videre. Det var derfor jeg ba dem om å holde tilbake lydbandet. La meg ta det igjen et sted det er kjølign eller noe. Og jeg—jeg—jeg kunne føle Ånden, men jeg ser på dere og vet at dere vifter og vet at dere er varme, og—og det bare plager meg. Jeg vil ikke at dere skal lide; jeg—jeg vil at dere skal ha det komfortabelt. Skjønner? Og det tar på meg.

¹⁴ Som når jeg ser syke mennesker; hvis jeg ikke kan—hvis jeg ikke kan føle med de syke menneskene, kan jeg ikke gjøre noe godt for dem. Jeg—jeg må føle med dem. Og det samme med—med dere; jeg—jeg må føle med dere, ellers kan jeg ikke være deres broder. Skjønner? Jeg—jeg må føle med dere. Og jeg gjør det; Gud vet at det er sant.

¹⁵ Og nå, i kveld, vil jeg vie meg til å be for de syke.

Og jeg ønsker å . . . mann og velsigne disse menn, og broder Collins, og Hickerson, broder Neville, broder Capps, tillitsmennene og alle for de fine rapportene som har kommet, om hvordan dere på en ordentlig måte får orden på menigheten, og hvordan alt kommer inn på sin rette plass. Jeg er takknemlig overfor dere menn. Herren velsigne dere for at dere prøver å utføre en ordre. Og brev etter brev kommer til Tucson til meg: “Broder Branham, det er ikke som det var før. Det er så annerledes, slik en velsignet følelse av Guds Nærvær.” Og jeg—jeg er takknemlig for det. Herren velsigne dere alltid!

16 Så, nå, i kveld leste jeg et lite parti her i Skriften for—for å kanskje utlegge noen få ord, å tale og lese et Skriftsted, og så kanskje et par Skriftsteder, så tale til dere en liten stund og så be for de syke. Ikke mer enn en liten stund; jeg holder øye med klokken, og jeg vil prøve å gjøre det så raskt som mulig. Men jeg tror at når en gruppe mennesker er samlet sammen uten å lese Ordet eller gjøre noe, en eller annen oppmuntring, så ville ikke møtet være fullstendig.

17 Mange av dere har ventet. Mange av dere har ennå milevis å reise i kveld. Hvor jeg beundrer det! Hvor jeg kikker og ser hver enkelt og tenker på . . . Der, i Arizona, tenker jeg: “Når jeg ser ham igjen, skal jeg gå rett ned og håndhilse på ham og gi ham en klem.” Og her sitter dere, og hvem, hvor kan jeg, vet dere? Vet ikke hvor jeg skal begynne, og hvilken . . . hvordan komme meg ut av det. Men, ja, jeg elsker dere. Gud elsker dere, også.

18 Nå tror jeg, hvis jeg ikke tar feil, hvis jeg ikke har feil Skriftsted liggende her, ønsker jeg å lese fra Første Korinterbrev det 1. kapitlet og begynner med det 18. verset, og også lese Andre Korinterbrev 12:11 for å ta en tekst. Nå hvis jeg kan finne dem ganske raskt, og så skal vi lese, og så be og begynne med en gang, bare tale til dere en liten stund over et lite emne. I Første Korinterbrev det 1. kapitlet, og begynner med det 18. verset.

For ordet om korset er dårskap for dem som går fortapt, men til oss som blir frelst, er det Guds kraft.

For det er skrevet: Jeg vil ødelegge de vises visdom, og de klokes klokskap vil jeg gjøre til intet.

Hvor er den vise? Hvor er den skriftlærde? Hvor er en forsker i denne tidsalder? Har ikke Gud gjort denne verdens visdom til dårskap?

Kan jeg sitere det igjen? “Har ikke Gud gjort denne verdens visdom til dårskap?” Hva er visdommen i denne verden da? Dårskap.

. . . har ikke Gud gjort denne verdens visdom til dårskap?

For siden det var Guds visdom at verden ikke skulle kjenne Gud ved sin egen visdom, var det også Guds rådslutning å frelse dem som trodde ved forkynnensens dårskap.

Kan jeg lese det verset igjen? Lytt nøye.

For siden det var Guds visdom at verden ikke skulle kjenne Gud ved sin egen visdom, var det også Guds rådslutning å frelse dem som tror ved forkynnensens dårskap.

For jøder ber om tegn, . . . grekere søker etter visdom.

Men vi forkynner Kristus korsfestet, for jøder et anstøt, . . . for grekere en dårskap,

men for dem som er kalt, både jøde og greker, forkynner vi Kristus som Guds kraft og Guds visdom.

For Guds dårskap er visere enn mennesket; og Guds svakhet er sterkere enn mennesket.

¹⁹ Og i Andre Korinterbrev det 12. kapitlet, det 11. verset, taler Paulus.

Jeg er blitt en dåre med min ros. Dere har tvunget meg til det. For jeg burde blitt anbefalt av dere. For jeg lå ikke etter i noen ting sammenlignet med disse mest framtreddende apostler, selv om jeg ikke er noe.

²⁰ La oss be. Herre Jesus, legg til disse få ordene i kveld, som ble talt i fordom av den store apostelen Paulus, slik at vi kan få fremgang ved å høre dem i kveld, ved å anvende dem på våre liv, slik at vi kan være Guds verk, dannet på den måten som Han har bestemt for oss å være. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

²¹ I kveld vil jeg forkynne en liten stund, om Herren vil, over emnet: *Raringen*. Vel, det er en veldig enkel, primitiv tekst å ta, men jeg tror den mer eller mindre fastslår det slik jeg ønsker å uttrykke det.

²² Dere vet, det er så mange ting i dag, at folk blir *raringer*, som vi kaller det. Og det uttrykket, hvis noen aldri har hørt det, betyr det noen som er “spesielle”, noen som er “merkelige” for noen andre. Og uten tvil er mange av oss merkelige for hverandre.

²³ Og nå, jeg gikk nedover gaten en gang i Los Angeles, California, og jeg så en veldig rar person som oppførte seg rart. Og han gikk nedover gaten, demonstrerte ikke, men det var omtrent bare som han spaserte en ettermiddagstur. Og jeg gikk til den andre siden av gaten for å se hva han gjorde. Alle snudde seg rundt og lo av ham, på grunn av hans særegenhet.

Jeg la merke til at han hadde et skilt som hang nedover foran seg. Og jeg tenkte jeg ville se hva alle lo av, denne rare, underlige mannen. Og han var . . . Jeg la merke til ham idet folk kikket på ham, de lo av ham, og—og, men det virket som han hadde et annerledes smil, et tilfreds smil. De andre smilene som folk ga ham var mer for å latterliggjøre ham, men det virket som han var tilfreds med det han gjorde.

²⁴ Vel, det er verdt å tenke på, når en mann er overbevist om at det han gjør er rett. Selv om han kan være en raring for noen andre, hvis han er overbevist om at det han gjør er rett, så la ham holde seg til det.

Og idet jeg kom nærmere den lille mannen, la jeg merke til på . . . over brystet hans her, på en plakat eller et skilt var det skrevet: “Jeg er en dåre”, og nederst stod det, “for Kristus.” “Jeg

er en dåre”, med store bokstaver; nederst stod det, “for Kristus.” Og alle lo av dette.

²⁵ Og mens den lille mannen fortsatte videre gjennom vrimmelen av spottere og oppstyr, snudde jeg meg for å se hva som var på ryggen hans. Og der var det et stort spørsmålsteget på ryggen hans, og nederst stod det: “Vel, hvem sin dåre er du?”

²⁶ Vel, jeg—jeg tenkte at han hadde noe der, ser dere, men det virket som han var tilfreds med å være en dåre for Kristus. Og det var det Paulus sa han hadde blitt, “en dåre” for Kristus.

²⁷ Broder Troy fra Full Gospel Business Men, en veldig god venn av meg, han—han er en slakter. Og fikk en eller annen bakterie i hånden fra å skjære grisekjøtt en gang. En mann eller kvinne som har greie på det vet kanskje hva slags bakterie det var; men den—den vil spise deg opp. Så for å kunne redde livet hans, måtte de amputere tre fingre. Og han har bare to fingre på den ene hånden, men likevel er han fremdeles slakter.

²⁸ Og det var en liten tysker som arbeidet sammen med ham i en—en slakterbutikk der nede i Los Angeles, så han—han forsøkte stadig å lede den lille tyskeren til Kristus. Og han sa han var en “lutheraner”, og det var i orden med ham. Han var overbevist om at han var en kristen, fordi han hørte til den “lutherske” kirke, som han uttrykte det. Så en kveld fikk broder Troy privilegiet av å få ham med på møte.

²⁹ Han het Henry. Og Henry på tysk er “Heinrich”, og derfor kaller de ham “Heini”. Dere har hørt det uttrykket. Han sa: “Heini, hva med å bli med meg på møte i kveld?”

³⁰ “Vel”, sa han, “jeg tror jeg blir med.” Så han dro ned til et gammeldags møte der de hadde et bønnemøte, og han kom virkelig til syndserkjennelse og ga sitt hjerte til Kristus.

Åh, neste dag frydet denne lille tyskeren seg. Ofte gikk han bare gjennom bygningen med hendene i været og sa: “Priset være Gud! Takk, Herre Jesus!”, og han tiltrakk seg oppmerksomheten til alle, fra alle sammen.

³¹ Ser dere, han ble en raring for alle de andre slakterne. Og han skar kjøtt, og han begynte å tenke på Herren, og han begynte å gråte. Han la fra seg kniven, og gikk opp og ned i korridorene, ikke hysterisk, men bare viste sin kjærlighet til Kristus, og sa: “Åh, hvor jeg elsker Deg, ‘Yesus!’” Dere vet, bare gikk fram og tilbake.

³² Og sjefen kom forbi og så ham gjøre dette, mens han gikk nedover og gråt. Og sjefen, han la ikke merke til sjefen; han tenkte på Jesus. Og han gikk nedover med hendene i været, og tårene rant nedover kinnene hans og sa: “O Gud, hvor jeg elsker Deg!”

Og sjefen sa: "Heini, hva i all verden har skjedd med deg?" Han sa: "Alle i—i hele staben snakker om det. Hva i all verden har skjedd med deg, Heini?"

³³ Den lille tyskeren sa: "Åh, sjef!" Han sa: "Ære være Gud, jeg ble frelst!"

Han sa: "Du ble hva?"

Han sa: "Jeg ble frelst!" Han sa: "Jeg ble med broder Troy her ned på et lite bedehus, og jeg—jeg ble frelst. Og Jesus kom inn i hjertet mitt, og jeg er så full av kjærlighet!"

Han sa: "Du må ha dratt ned til den gjengen med skruer."

³⁴ Han sa: "Ja!" Sa: "Ære være Gud!" Sa: "Takk Gud for skruene!" Han sa: "Du vet, ta en bil som kommer nedover veien, og tar du alle skruene ut av den, så har du ikke noe annet igjen enn en haug med 'skrap!'"

³⁵ Vel, ikke vet jeg om den lille tyskeren hadde ganske rett. Ta bort alle skruene? Det er skruene som holder det sammen. Og jeg tror det er det som holder menigheten sammen noen ganger, holder sivilisasjonen sammen.

³⁶ Nå, da jeg kom ned fra et besøk i Prescott, for noen dager siden, kikket jeg på ørkenen og la merke til at de utenfor Phoenix har de japanske hagene, og de hadde blomster der inne, vakre blomster. Hvor, da jeg var en unggutt der ute, gjette jeg kveg ned gjennom de områdene. Kuene, det fantes ikke noe gress, så de bare levde av kaktusbønner og så videre.

³⁷ Og så la jeg merke til at det har vært en—en fornyelse i bruken av ørkenen. Og i ørkenen finner vi det, kaktusene og blomstene. Og i huset mitt der, eller huset som vi leier; søster Larson, jeg tror hun var her i morges, jeg så henne. Og hun har et blomsterbed på utsiden av—av huset; litt jord. Alt er sand der, så hun tok litt jord i et stort blomsterbed på hver side av tomannsboligen. Og hver morgen må jeg gå ut og vanne blomstene. Hvis jeg ikke vanner dem, så vil de dø. Og de vil . . . Og deretter må jeg ta litt spray og spraye dem for å holde lusene unna dem; insektene vil spise dem opp.

³⁸ Og går du bare litt utenfor det, tretti fot fra det, er det noen blomster som vokser, og ute i ørkenen vokser de. Og du kunne grave tjue fot ned og det ville være som en kruttønne; ikke annet i verden enn bare støv, og det er ikke noe vann i det hele tatt. Og hvem sprayer dem? Skjønner?

Disse i blomsterbedet, hvis du unnlater å spraye dem og vanne dem, vil termittene eller insektene, lusene, spise dem opp. Men lusene kan ikke røre den der ute i ørkenen, og heller ikke trenger den å bli dullet med og vannet hver dag; den er et produkt av Skaperen. Dette er en krysset reproduksjon.

³⁹ Og jeg tror i dag, årsaken til at kristendommen har blitt noe merkelig for folk, er fordi vi har fått en masse reproduksjoner og

ikke ekte kristne, en gjeng som må bli dullet med og sprayet for å bli i menigheten.

⁴⁰ Jeg kan forestille meg den aller første Menigheten, hva de var, og sammenligne den med denne reproduksjonen i dag. Dette ville være en billig produksjon av det den aller første Menigheten var, de robuste troende på Gud med Den Hellige Ånd. Du dullet ikke med dem. Du trengte ikke klappe på dem og si til dem at du ville ta dem inn i *denne*; og hvis de blir lei av den, kan de gå til en annen; og du vil gjøre dem til en diakon hvis de vil komme over hit og forlate denne andre. Det er en krysset reproduksjon.

⁴¹ Jeg tenkte på Michelangelos originale maleri, tror jeg, av "Det siste måltidet." Jeg tror han malte det. Er du klar over hva det originale maleriet ville koste deg? Det ville være utallige tusen av dollar, ville aldri nå opp til originalen, fordi den er uvurderlig. Den er verdsatt så høyt! Men du kan kjøpe en billig kopi av den for rundt to dollar.

⁴² Det er derfor folk i dag ikke kan forstå robustheten til sanne, ekte troende. De blir en skrue. Du vet, verden kommer inn på et slikt spor at noen ganger trenger man en skrue for å få den på rett kjøll. Behøves at noen kommer på scenen som er litt annerledes, og han er en skrue for den generasjonen. Jeg tenkte her om dagen, hvem klarer det?

Hvem er ikke en skrue i dag? Du er noens skrue. Jeg tror verden er i ferd med å bli fullstendig sinnsyk. Visste du at det er en tid da folk ikke kan dømme mellom rett og galt, eller sant og usant?

⁴³ Er du klar over at politikerne ikke kan dømme mellom rett og galt? Ser du at de holder seg tause angående denne avstemningen for å få Bibelen tilbake i menigheten eller til . . . Bibelen tilbake til skolene? De vet ikke hvilken retning politikken vil blåse. Tenk på det! Jeg vet ikke hvordan det er i Indiana nå, men i staten Arizona er det ulovlig å lese Bibelen på skolen. Jeg tror det er likt i Indiana, nesten hele De forente stater, fordi en eller annen ugudelig kvinne forandret hele programmet. Og husk, det er ulovlig å lese Bibelen på våre offentlige skoler, men troendes skattepenger støtter ugudeligheten som blir undervist på skolen.

⁴⁴ Politikk. Vi trenger en ny Abraham Lincoln. Vi trenger en ny Patrick Henry. Vi trenger en amerikaner som kan stå fram uavhengig av hvor politikerne er og kalle rett, "rett", og galt, "galt".

⁴⁵ Er du klar over at predikanter i dag ikke kan bedømme hva som er rett, Guds Ord eller kirke denominasjonen? De vet ikke hvilken vei de skal ta. De kan ikke dømme mellom rett og galt. "Jeg vet at Bibelen sier det, men menigheten vår sier . . ." Ser dere, folk er ikke i stand til å dømme rett fra galt. Og alt som er i motsetning til Bibelen er galt. Guds Ord er rett, og ethvert menneskes ord er en løgn, som er i motsetning til Det. Og å prøve

å stå nå i en—en—en tid som det, og å stå for det som er rett, så blir du en skruer.

La oss nevne noen få karakterer.

⁴⁶ Jeg kan forestille meg profeten Noah i den store tiden som han levde i; den store, vitenskapelige tidsalderen der de bygde pyramider og sfinkser, der de kunne bevise at det ikke var noe vann i himmelen ved vitenskapelige undersøkelser. Her kom denne gamle mannen ut der og sa: “Det kommer regn fra himmelen.” Noah var en skruer for den generasjonen. Han ble en skruer.

⁴⁷ La oss tenke på Moses. Moses, da han gikk ned til Farao, som vi snakket om i morges, og Moses som gikk ned til Farao og sa: “Herren sendte meg ned for å føre disse slavene ut”, med en stav i hånden, mot den mektige hæren som hadde erobret hele verden. Farao, med alle sine vitenskapelige talenter, tenkte at Moses var en skruer. Og, han var en skruer for dem.

⁴⁸ Jeg kan forestille meg profeten Elias på hans store tid, denne fabelaktige motetidsalderen; da Akab og Jesabel styrte verden, så og si, på den tiden; og alle motene og slikt som Jesabel ønsket å ha på seg, og hvordan hun fikk alle kvinnene til å kle seg som henne, og hennes sminke, og hennes aktiviteter, hennes moter, måten hun pyntet seg på. Og da en gammel grinebiter, som Elias, kom ut på scenen og stod imot hele nasjonen; var han en skruer for Akab. Det er riktig.

⁴⁹ Amos, profeten, da han kom til Samaria på den tiden da Samaria var som Hollywood i dag, kvinnene på gaten, slik de kler seg, og til og med offentlig utroskap, hvordan de holder på og lever der ute, lar menn . . .

⁵⁰ Det er nesten en offentlig utroskap i dag, rett foran deg. Jeg dro til et bestemt sted her om kvelden for å få meg noe å spise, og de små guttene og jentene der klemte og kysset som jeg vet ikke hva.

Og vet du hva, min lille søster, at det potensielt er utroskap? Når en mann kysser deg, har han potensielt begått utroskap med deg. Du bør aldri la ham kysse deg før dere er gift, for kjertlene, både mannlige og kvinnelige kjertler er i leppene. Forstår du? Og når mannlige og kvinnelige kjertler kommer sammen, uansett hvem det er, så har du potensielt begått utroskap. Og du burde ikke la en gutt kysse deg før sløret blir løftet fra ansiktet ditt, og du er hans kone. Ikke gjør det! Det er å begå utroskap. Det er å blande mannlige og kvinnelige kjertler.

⁵¹ Hvorfor kysser ikke en mann en mann, kysser en kvinne en kvinne, på leppene? Fordi kjertlene ikke krysses. Barn blir født ved å krysse kjertler.

Så det er nesten offentlig utroskap igjen, overalt. Se på skjermene og alt du ser, tøv og upassende oppførsel. Ikke rart

umoralen er—er økt! Hvordan kan de gjøre det og stimulere seg selv ved å kysse kvinnene på munnen og vite at det er utroskap! Gud vil ikke tilgi det om du ikke omvender deg.

⁵² Og nå, da han nærmet seg, denne store profeten, Amos. Han er kjent som en av småprofetene fordi det ikke var skrevet så mye om ham, men han hadde Herrens Ord. Og han kikket utover byen, helt overgitt . . . I parkene satt mennene med armene rundt kvinnene, og kvinnene med armene rundt mennene, bare et moderne Hollywood! Og han gikk ned gjennom byen og sa: “Dere må omvende dere eller forgå!” Han var en skrue. Han gikk nesten for å være sinnssyk for dem.

⁵³ Døperen Johannes, da han kom på scenen. For de religiøse denominasjonene på den tiden, var han en skrue. Han hadde muligheten til å bli en prest, å følge i farens fotspor. Men han nektet å gjøre det, fordi Gud hadde holdt ham utenfor de læresetningene og denominasjonene, fordi jobben hans var for viktig. Han skulle bekjentgjøre Messias’ komme. Og siden han ikke hadde noe å gjøre verken med fariseerne, saddukeerne eller hva det var, så avviste han hele gruppen og sa: “Ikke begynn å si: ‘Vi har Abraham til vår far’, for jeg sier at Gud kan reise opp barn til Abraham av disse steinene.” For den—for den religiøse verden på hans tid, var han en skrue. Riktig.

⁵⁴ Da Jesus kom på scenen. For de religiøse menneskene på Hans tid, var Han også en skrue. Fordi de sa: “Du er en samaritaner. Du har mistet forstanden. Du er en galning”, med andre ord, “en gal mann.” Han var det for folket, din Herre og Frelser.

Ikke rart, Paulus, opplært av Gamaliel for å bli prest, med muligheten for en dag å bli yppersteprest. Og på veien ned til Damaskus, ble han slått ned av et overnaturlig Lys. Og han kikket opp, og siden han var jøde, visste han at det var Ildstøtten som hadde ledet folket hans. Han sa: “Herre, Hvem er Du?”

Og Han sa: “Jeg er Jesus.”

⁵⁵ Og da han ga avkall på utdannelsen sin, ga han avkall på all teologien som han hadde blitt opplært i på skolene og ble en skikkelig gatepredikant, da ble han en skrue. Han sa: “Jeg er blitt en dåre.”

⁵⁶ Og folket trodde han var gal, ute av seg selv. Han sa til Festus: “Jeg er ikke gal.” Han bare kjente Herren. Men å kjenne Herren i en religiøs gruppe . . .

Jeg håper dere ikke går glipp av det. Å kjenne Jesus i dag, iblant en religiøs gruppe, da blir du en skrue. Det har ikke forandret seg. Jeg kunne dvele lenge ved dette, men jeg—jeg ønsker å skynde meg på grunn av bønnekøen.

⁵⁷ Martin Luther, den lille tyske presten som bar nattverden en dag, kastet den ned trappene og sa: “Dette er ikke Jesu Kristi

legeme. Dette er bare brød som er blitt lagd bak der.” Og han erklærte at: “Den rettfærdige skal leve ved tro.” Han var en skrue for Den katolske kirke. De kunne ha myrdet ham for det, men han var en skrue, og de bare lot ham være i fred. Men han ble en skrue for den generasjonen.

⁵⁸ John Wesley, på den tiden da det var stor umoral i England. Da, hvis Wesley-vekkelsen ikke hadde kommet på scenen . . . Hele verden var fordervet, umoral overalt. Og Den anglikanske kirke hadde kommet så langt bort at det ikke var noe mer vekkelse; sånn kalvinistisk tenkning! Og John Wesley kom på scenen med budskapet om helliggjørelse, rensket opp i umoralen. Han ble en skrue.

⁵⁹ Siterte herr Wesley en gang i boken hans. Han kom nedover en sti, og en av mennene fra den engelske kirke . . . Alle mente han var gal, så han stod på stien. Herr Wesley var en bitte liten mann. Denne kraftige, store karen trodde han bare kunne slå ham ned, så han stod på stien. Herr Wesley gikk bort og sa: “Unnskyld meg, sir, kan du gå til siden? Jeg har det travelt.”

Og anglikaneren sa til ham: “Jeg går ikke til siden for en tosk.”

⁶⁰ Herr Wesley løftet høflig på hatten sin, gikk rundt ham; sa: “Det gjør jeg alltid.” Så, ser dere, det var en som var skruen; en var for Kristus, den andre var for kirken.

Så, du er en skrue for noen uansett.

⁶¹ Da pinsevevnene kom på scenen for femti år siden, sa de: “De folka er gale!” De var skruer, det er riktig, fordi de fordømte all fordervelsen som var i menighetstiden på den tiden da de kom på scenen.

Men hva har pinsevevnene gjort? Gått rett tilbake til spyet som de kom ut fra, rett tilbake til den denominelle fordervelsen. Vet dere hva? Det er tid for en ny skrue. Ja. Det er tid for en ny. Det er riktig.

⁶² Legg merke til, en mutter, før det er en mutter, finnes det en skrue som passer til den mutteren. Og mutteren blir gjenget til skruen; hvis ikke, passer den ikke inn. Legg merke til det. Alle som var gjenget på tiden til—til Noah, gjenget til Evangeliebudskapet; Noah, skruen, trakk dem inn i arken. Det kommer an på hvordan gjengene dine er, hva du er gjenget til. Hvis du er gjenget til verden, vil de trekke på deg. Hvis du er gjenget til Ordet, vil Det trekke på deg. Det kommer an på hva du blir gjenget til, hvilken skrue du vil følge.

⁶³ Men Noah, som var en skrue med Guds Ord, en skrue for den vitenskapelige tidsalderen og for den religiøse tidsalderen som han levde i, han trakk dem som ville bli frelst inn i arken. Amen. De som var forutbestemt, skruen som var lagd før mutteren. Skruen må være gjenget til mutteren.

64 Så, satan, han har noen skruer og muttere også, muttere og skruer fra denne verdens riker.

Farao var like forskrudd for Noah, eller for Moses, som Moses var for Farao. Farao, med alle sine vitenskapelige triks, hadde trukket nasjonen til seg selv. Noah, ved å være en skrue for Gud, trakk menigheten til det lovede land. Kommer an på hvilken vei du er gjenget. Han trakk menigheten ut av Egypt; slik Noah trakk menigheten ut av verden til arken. Moses trakk menigheten fra Egypt til Guds lovede land.

65 Jesus sa. Nå, vær forsiktig, for disse skruene og boltene ser ganske like ut. Bare legg merke til skruegjengene. Matteus 24,24 sa Han: "Det ville nesten forføre selv de Utvalgte."

Nå, amerikanerne og hele denominasjonsverden trenger en skrue.

66 Metodistene, baptistene, presbyterianerne, de er alle spredt utover i *dette, det* og alle krangler. Og, når alt kommer til alt, er de alle gjenget til samme bolt. Så Gud har gitt dem en bolt og sender dem en skrue, Kirkenes Verdensråd. Det vil trekke dem sammen. Det er riktig. Det vil det ganske visst. Det vil trekke dem sammen, Verdensrådet.

67 Dere vet, det ble, her for ikke lenge siden . . . Det kan ikke skje noe, en årsak, uten en grunn. Kvinnene ønsker å kle av seg klærne. De ønsket å kle seg i shorts. De ønsket fremdeles å tilhøre menigheten. De ønsket å bruke alle disse bikiniene, eller hva man kaller de tingene. De ønsker å gjøre det, og likevel ønsker de å tilhøre menigheten; de ønsker å skrike, rope og danse; tilbedelse, det er en tilbedelse.

68 Nå, hvis jeg hadde tid, ville jeg bevise det for deg. Det er en djeveltilbedelse, og danse på den måten og gjøre de tingene. Jeg kan bevise det for dere, i de hedenske landene. De ønsket å tilbe, og stå fast ved vitnesbyrdet sitt og likevel bli i menigheten. Så Gud ga dem en skrue, to eller tre av dem; en som het Elvis Presley; en, Pat Boone og Ernie Ford; kan synge lovsanger og alt mulig annet, og hevder likevel å være en kristen. Det er en skrue. Den er ikke gjenget til Ordet. Riktig.

Nå, jeg sa jeg ville være ferdig innen en halv time, og den har gått. Men, lytt.

69 Verden vil ha en skrue. Djevelen sørger for at de får det. De er allerede gjenget for det.

Men, mens verden er gjenget for en skrue, er det et folk som kalles Bruden. Det er gjenget også. Like så sikkert som jeg står her, vil Gud sende dem en skrue som vil trekke Bruden ut av dette kaoset, inn i Guds Nærvær. Det vil være en Ord-gjenget skrue.

70 En kritiker sa til meg, for noen dager siden, nede i Tucson. Han sa: "Du vet, noen mennesker gjør deg til en skrue, og andre gjør deg til en gjenget."

Jeg sa: “Vel, det høres ganske greit ut.” Jeg visste at han prøvde å kritisere meg. Skjønner?

⁷¹ Han sa: “Folk tror du er en gud.”

⁷² Jeg sa: “Vel, bare . . .” Jeg visste at folk ikke gjorde det. Men jeg—jeg visste at han ikke forstod det, for han stod på den andre siden, blant kritikerne, ser dere. Så jeg visste at han ikke, han ikke forstod det. Derfor sa jeg: “Det er ikke altfor langt borte fra Guds Ord, er det?”

Ser dere, bare lot ham—bare lot ham vite at vi ikke hadde tapt. Vi visste hvor vi stod. Vi visste hva slags seil vi hadde satt, og hva slags vind som blåste i det. Vi visste hva våre gjenger var, og hva vår skrue var. Og vi visste hvor vi stod.

Jeg sa: “Det er ikke i strid med Guds Ord, så mye. Er det?”
Jeg sa: “Husk, da Gud sendte Moses ned til Israels barn, gjorde Gud Moses til en gud, det er riktig; og gjorde også, Aron, broren hans til en profet. Det er riktig. ‘Alle profetene’, sa Jesus, ‘var guder.’ De var guder; menn.” Det er riktig. Gud mener det på den måten.

⁷³ Lytt, Ordet som vi forkynner og budskapet jeg kom med i morges: “Gud skjuler Seg bak skinn, grevlingskinn, Gud skjuler Seg bak menneskehud.” Skjønner? Det var det Han gjorde. Da Gud ble manifestert i verden, skjulte Han Seg bak et slør, bak huden til en Mann som het Jesus. Han var tilslørt og skjulte Seg bak huden til en mann som het Moses, og de var guder; ikke Guder; men de var Gud, den ene Gud, som bare forandret Sin maske og gjorde det samme hver gang og brakte dette Ordet. Ser dere, Gud gjorde det på den måten. Han vet at mennesket må se noe; det ligger i alle oss som er født inn i verden.

⁷⁴ Som jeg fortalte dere i morges, det var ingen som vågde å følge Moses inn dit. Gud handlet aldri med to. Han handler med én, alltid. Ingen vågde å etterligne Moses. Det var død, naturlig død, å prøve å etterligne ham, å gå inn i Ildstøtten med ham. Så mennesker er ikke skapt . . . Du er ikke født på den måten, for å bryte inn i det overnaturlige.

Men Gud satte noen på jorden til å representere Ham, som en ambassadør fra Ham. Og den ambassadøren er forutbestemt av Gud, for å gå inn i det store, ukjente overnaturlige, og skjelne og bringe ut ting som det naturlige sinn ikke kan oppfatte. Det bringer ut Guds mysterium, forutsier ting som er og ting som har vært, og ting som vil skje. Hva er det? Gud, Gud bak hud, menneskehud. Det er helt riktig.

⁷⁵ Sam Connelly bor i Tucson. Han kom hit en gang for mange år siden, med herr Kidd, og ble helbredet for et kronisk sår som hadde vart i mange år. Da jeg dro ut i fjor høst, hadde Sam en—en stein som spesialisten der i—i Tucson, undersøkte den. Den var så stor som en klinkekule. Broder Sam Connelly . . . Mange av dere her kjenner ham; han er fra Ohio. Og han dro til legen og han sa:

“Sam, gjør deg klar til neste uke; jeg vil ta ut den steinen”, et par dager fra da.

Han sa: “Kan steinen passere av seg selv, doktor?”

Han sa: “Det er umulig. Steinen er for stor.”

⁷⁶ Så han fikk ham inn i bilen og kjørte ham hjem. Og han ringte. Han sa: “Jeg vil at du skal komme bort og be for meg, broder Branham.” Hvorfor ringte han meg for sånt? Og jeg begynte å be for ham.

⁷⁷ Jeg sa: “Sam, det er SÅ SIER HERREN, steinen vil passere av seg selv.”

⁷⁸ Og neste morgen tok han med steinen til legen. Og han sa, legen sa: “Herr Connelly, jeg forstår ikke hvordan det skjedde.”

⁷⁹ Og han sa: “Jeg tror på Gud, og Gud fikk steinen til å passere for meg, fjernet den fra meg.” Mannen kunne knapt tro det, legen. Ikke mer enn han kunne tro at den store svulsten forsvant fra min kones side. Dere kjenner til det, ser dere. Så han sa . . .

⁸⁰ Omtrent seks måneder senere, som var rundt tre . . . rundt to uker siden eller tre uker siden, ble Sam Connelly rammet av en alvorlig hjertelidelse. Og jeg vet ikke hva det heter, hjerteinfarkt eller en slags hjertebløkk eller hva det er. Det er en veldig farlig . . . Det vil ikke . . . Du kan ikke bli frisk fra det, hevder de. Et hjerteanfall, og hjertet hans ble blokkert. Og bena hans hovnet opp helt til anklene, ble større enn bena hans her oppe rundt hoftene hans. Derfor tok de ham med ned til legen. Legen sa: “Ta ham hjem, stille og rolig, eller til sykehuset.”

Sam sa: “Jeg vil ikke dra til sykehuset!”

Sa: “Ta ham hjem og legg ham til sengs, og ikke beveg hode, hånd eller fot på seks måneder.” Sa: “Du kan dø når som helst.”

⁸¹ Og broder Norman ringte. Og vi dro bort den kvelden for å treffe broder Sam. Og da ba vi for ham, og Herren talte.

Og neste morgen dro Sam ned til legekantoret, med buksebeina trukket opp, stod foran legen og sa: “Se på meg, doktor!”

Og legen tok et EKG på ham, og han sa: “Jeg forstår det ikke.” Sa: “Gå tilbake på jobb.” Han sa: “Hvilken menighet tilhører du?”

Han sa: “Jeg tilhører ikke noen av dem.”

⁸² Han sa: “Du kan ikke være en kristen uten å tilhøre denominasjonene. Du må det.” Ser dere, det var alt legen visste. Sam var en skrue for ham. Og han var en skrue for Sam, ved å stille et spørsmål som det.

Hva skjedde så? Sam kom bort og han sa: “Hva kan jeg si til noen som sier sånt til meg, broder Branham?”

83 “Si til ham at du ‘tilhører den eneste ene Menigheten’. Du blir ikke medlem av Den. Den er ikke en denominasjon. Du blir født inn i Den.”

84 En liten dame, lente seg mot søster Normans bryst for ca seks måneder siden. Jeg glemmer navnet hennes, veldig pen, liten kvinne rundt tretti år gammel. Hun og mannen hennes hadde skilt seg, og hun hadde fått leukemi. Og hun hadde vært i en slik tilstand at hun knapt klarte å komme seg rundt. Og til slutt ble det så ille at legene plasserte henne i en seng. Og legene besøkte henne til tiden kom. De ga henne inntil førstkommande onsdag. Hun ville være død innen onsdag. Og fru Norman fikk henne på en eller annen måte ut av sengen, og tok henne med bort og måtte holde henne oppe i en stol. Og mens den lille skikkelsen satt der, vippet fram og tilbake, og grå som bare det; gul i huden på grunn av kreften, leukemien.

Jeg sa: “Vel, jeg kan be for deg, søster.”

Og hun prøvde å snakke, og tårene i øynene hennes, hun sa . . .

Jeg—jeg sa: “Er du en kristen?”

Hun sa: “Jeg er en metodist.”

Jeg sa: “Jeg—jeg spurte deg om du var en kristen.”

Og hun sa: “Du mener tilhører den kristne kirke?”

85 Jeg sa: “Nei, frue. Jeg mener, er du født av Guds Ånd, og elsker Herren Jesus?”

Hun sa: “Vel, jeg har alltid tilhørt menigheten.”

86 Jeg sa: “Hvis Gud vil la deg leve, vil du love meg at du vil komme tilbake til meg og la meg vise deg Herrens vei klarere?”

Hun sa: “Jeg lover Gud hva som helst, hvis Han vil spare livet mitt. Jeg vil tjene Ham.”

87 Akkurat da kom en visjon, sa: “SÅ SIER HERREN. Ikke gjør deg klar; riv i stykker tingene for din død, i overmorgen.” Det var på mandag, og hun skulle dø onsdag. “Du kommer ikke til å dø.”

Forrige søndag, en uke fra denne søndagen, satt jeg med henne i rommet. Hadde lagt på seg tretti pund og noe; legen sa at det ikke fantes ett spor av leukemi noe sted. Og hun ønsket å vite; og jeg sendte henne ned for å bli døpt i Jesu Kristi Navn i en vanningsgrøft, Herrens vei. Er kanskje en skrue, men: “Hvis Jeg blir løftet opp, vil Jeg dra alle mennesker til Meg.”

88 Jeg var på besøk hos gutten som pleide å ta opp lydbånd her, Leo Mercier. Han har en plass for husvogner. Og jeg hadde bedt for noen mennesker. Og jeg ba for en liten dame som het Lokar, tror jeg det var. Og hun hadde hatt fjorten kreft-operasjoner, og legene hadde gitt henne opp for å dø. Og ble bedt for og fortalte henne at hun ikke ville dø, men at hun ville leve. Og det er ikke et spor av det noe sted. Og på grunn av det, ble tjue-åtte fra

familien hennes som stod der, frelst og fylt med Den Hellige Ånd. Er kanskje en skrue, men det drar alle mennesker til Ham, som vil komme. Det er gjenget med Ordet. Ser dere hva jeg mener?

⁸⁹ Jeg fikk et brev som kom inn i forgårs, som lå rett bak der i brevordneren. I fjor høst, da jeg var på en jakttur . . . eller i fjor vår, det var ett år siden. En indiansk gutt som het Oscar, som vi jaktet med der oppe ved hovedveien; det var der Herrens Engel, som jeg fortalte dere, over her, ville tilveiebringe den karibuen og—og den silvertip-grizzlybjørnen. Alle dere husker det. Så den gutten, da jeg gikk inn i . . . Han gikk inn i teltet i fjor vår. Og da Bud spurte meg om jeg ville be for maten, (han tok av seg hanskene sine; han red), tok han på seg hanskene og var klar for å gå ut. Han var en katolikk. Han ville ikke ha noe med Det å gjøre.

⁹⁰ I fjor høst, da han kunne, stod ved siden av meg . . . Da moren hans var der ute, døende med et hjerteinfarkt, sa han: “Vil du ikke komme ut og be for henne?” Jeg dro ut til denne lille indianerhytta der. Og der samlet alle sammen seg rundt denne moren, og hun lå for døden, kunne ikke snakke ett ord engelsk. Og Den Hellige Ånd kom ned og fortalte moren gjennom en tolk, datteren hennes, hva som hadde skjedd, som var. Sa til og med navnet hennes og fortalte henne hva hun var, og hvilken stamme hun var fra, og hvordan dette ville skje. Og moren ble øyeblikkelig helbredet.

⁹¹ Og neste morgen da jeg dro tilbake for å treffe dem, mens jeg red ut, reiste førti miles tilbake for en sau, da satt de der alle sammen, hun var helt . . . hoppet opp på hesten for å dra tilbake etter tørt elgkjøtt. Og jeg sa: “I går kveld da jeg ba, sa jeg: ‘Vår Far som er i Himmelen.’” Jeg sa: “Louise, jeg—jeg . . . Var en katolsk bønn. Dere begynte, og så selvfølgelig gikk jeg fra dere.” Og jeg sa: “Nå skal jeg bare takke Gud. Vi siterer ikke bøtter; vi ber.”

⁹² Hun sa: “Vi er ikke lenger katolikker.” Hun sa: “Vi tror som du tror. Vi ønsker at du tar oss alle sammen og døver oss på den måten du døver. Vi ønsker Den Hellige Ånd.”

⁹³ På reisen tilbake . . . Gutten hadde mistet hestene sine flere måneder før det, kunne ikke finne dem. Og lederen skjelte ham ut, sa: “Oscar, du visste bedre enn å forlate hestene på den måten. Bjørnene, masse grizzlybjørner, har spist opp hestene nå.”

Og han stod stadig i nærheten av meg. Og han sa, en kveld, han sa: “Meg spørre deg om noe?”

Jeg sa: “Ja.”

Sa: “Broder Branham, be Gud. Gud gi meg tilbake ponniene mine.”

Jeg sa: “Bud sa at bjørnen har spist dem opp.”

Sa: “Broder Branham, be Gud. Gud gi Oscar ponniene tilbake.”

Jeg sa: “Tror du det, Oscar?”

Han sa: “Jeg tror. Gud gjorde moren min frisk. Gud fortalte deg hvor bjørnen var, hvor viltet var. Den Gud, som visste hvor viltet var, vet hvor hestene mine er.” Skjønner?

⁹⁴ For ett år siden, mens jeg stod der ute med Fred Sothmann, som er her i kveld, Billy Paul, min sønn. Den Hellige Ånd kom ned. Jeg sa: “Oscar, du vil finne ponniene dine. De vil stå i snøen.”

Der ligger brevet, skrevet til meg sist uke, og jeg fikk det fredag, kom inn hit. Det ligger rett der i brevordneren nå. “Broder Branham, Oscar finne ponniene stående i snø.”

⁹⁵ Hvordan de overlevde vet ingen. Der, gutten . . . På denne tiden av året, juni, er det så mye snø at det fremdeles er tjue eller tretti fot snø rundt dem. Hvordan klarte de å være der gjennom vinteren i denne dype dalen? Oscar kan komme inn til dem med truger, men selvfølgelig kan han ikke sette truger på ponniene sine. Men han fant dem, i henhold til Herrens Ord. Det høres kanskje ut som en skrue; bare tro det en gang! Kommer an på hvordan gjengene dine er.

⁹⁶ Nå, det vil ikke gjenges opp med en denominasjon. Det vil bare gjenges med Ordet. Men det er noen mennesker i verden som tror Ordet! Det trengs en skrue for å få Bruden som er gjenget ut herfra, for Bruden og Brudgommen er ett. Og Gud er én, og Ordet er Gud! Det må være gjenget med Ordet, og Det vil trekke Bruden ut av disse denominasjonene.

⁹⁷ Ja, han ønsket å kritisere meg. Dere vet, det minner meg om det vi snakket om i morges, Gud skjuler Seg bak hud, menneskehud.

⁹⁸ En liten historie og så avslutter jeg; beklager at jeg har oppholdt dere her rundt førti-fem minutter nå. Det var et hjem, kristent hjem, og det var en . . . Jeg fortalte dette til denne kritikeren. Og i dette hjemmet var det . . . De trodde på Gud. De hadde en liten gutt der, men han var livredd i en storm. Lyn, åh, han var bare helt livredd. Han løp under bordene, hvor som helst når det lynte.

Så en kveld kom det en kraftig storm der ute på gården, og der de bodde, trærne blåste og lynene glimtet, og det begynte å bli sent på kvelden. Moren sa til Junior, sa: “Nå, Junior, må du gå ovenpå og legge deg.” Sa: “Nå, ikke vær redd. Bare gå opp.”

⁹⁹ Så gikk lille Junior med nattpysjen på seg opp trappene, kikket seg tilbake, nesten på gråten. Han la seg ned, prøvde å få sove, dekket til hodet sitt. Han klarte ikke å sove; lynet glimtet rundt vinduet. Derfor sa han: “Åh, mamma”, sa, “kom opp hit og sov sammen med meg.”

Vel, hun sa: “Junior, ingenting skal plage deg. Lynet kan ikke skade deg.”

Han sa: “Men, mamma, kom opp hit og sov sammen med meg.”

¹⁰⁰ Så gikk moren opp trappene og la seg over sengen med sin junior. Og hun sa: “Junior, min lille sønn, mor ønsker å fortelle deg noe.” Hun sa: “Junior, vi er en kristen familie. Vi tror på Gud, og vi tror at Gud beskytter oss i stormer. Vi tror det. Og vi tror at Gud tar vare på Sine egne.” Og sa: “Jeg vil at du skal tro det, Junior. Og ikke vær redd. Gud er med oss, og Han vil beskytte oss.”

¹⁰¹ Junior snufset et par ganger. Han sa: “Mamma, jeg tror det også.” Han sa: “Men når lynet er så nær vinduet, så ønsker jeg å kjenne en Gud som har hud på Seg.”

Så jeg tror at en hel del av oss voksne tenker det samme. Gud, med hud på Seg! [Tomt spor på lydbåndet—Red.] Gud, med hud på Seg! Det høres kanskje ut som en skrue for verden, men det trekker alle mennesker til Ham.

La oss be.

¹⁰² Himmelske Far, som de små historiene av—av erfaringer, og noen ganger skjer de for en grunn. Og den er, så enkel som den er, så forstår vi den likevel i det språket den skjedde i. Så vi takker Deg i kveld, Herre, at—at Gud kan bo i oss. Vi er takknemlige for at det ble gjort en forsoning, Blodet til den rettferdige Ene, Jesus; som var fylden av Gud, Guddommens fylde legemlig, at Han la ned Sitt dyrebare liv; ikke tatt fra Ham, men la det ned frivillig, slik at vi kan glede oss over Ham i fylden av Hans Nærvær, i Shekinah glory som Han levde i; slik at våre sjeler kan bli helliggjort med Blodet, slik at den mektige Hellige Ånd Selv kunne leve i oss. Og vi blir lærere, profetere og så videre for folket, for dem, Herre, som er trengende; Guds gaver; Gud Selv manifesterer Seg, stråler ut Guds herlige gaver i denne nåværende tid.

¹⁰³ Og det primitive uttrykket, Herre, om å være en skrue. Og vi vet at i denne tid, at det trengs noen ganger når verden kommer inn i et spor slik menigheten er i, i dag, bare blir medlem av nye menigheter og nye denominasjoner. En mann som kommer fram med Ordet blir sett på som en skrue, en sinnssyk person. Som den store apostelen Paulus, som var utdannet til å bli en teolog, en prest, og likevel sa han at han ble en dåre til Guds ære. Han ga avkall på utdannelsen sin for at folk kunne . . . høre på hans høykultiverte ord. Og han sa at han ikke kom med veltalende ord og menneskelig visdom, for at deres tro ikke skulle hvile på slikt. Hvordan menigheten har vendt seg til det i dag, som han profeterte: “Etter min bortgang, skal det komme inn ulver som ikke sparer flokken.” Men han sa han kom til dem, “i Den Hellige Ånds kraft og manifestasjon”, for at deres tro skulle hvile i Gud. Far, han ble en dåre for verden for å kjenne Jesus.

¹⁰⁴ Og det samme blir vi i dag, Herre. Det er folk som sitter her som blir sett på som gale, fordi de er villige til å stole på Gud for deres helbredelse, for deres Evige bestemmelsessted. Setter sitt gode navn og rykte på spill ved å tilbe Ham. Takker Ham, priser Ham, gir frihet til sin ånd til å tilbe Gud; de blir sett på som gale. Men Du sa at: “Guds dårskap”, hvis vi er dårer, “var sterkere og visere enn menneskers visdom; for mennesket, ved visdom, kjente ikke Gud. Men gjennom forkynnelsens dårskap, behaget det Gud å frelse dem som lot seg frelse.” Vi ber, Gud, at den store Forfatteren av dette Ordet må komme i kveld og helbrede de syke, frelse de fortapte. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

¹⁰⁵ Jeg sammenligner Gud, slik at dere ikke skal bli forvirret over det jeg har sagt i dag; Gud er en stor Diamant, den Evige.

Og når en diamant blir tatt ut av de blå steinene i Afrika, jeg har vært i gruvene og sett på dem i den store . . . hvordan de foredler dette og får fram diamantene, hvordan de går gjennom knusemaskinen, og de flotte, blå ild-diamantene, svarte diamantene kommer ut. De har ikke mye form, bestemt form. De er bare en stor stein. Og, faktisk har de ikke mye ild i seg på det tidspunktet. De er bare en diamant, en stein; rund, glattpolert, mange av dem. Men denne diamanten må bli slipt. Nå, det er ulovlig å ha en som ikke er slipt. Må være slipt, og så må du ha en kvittering på hvor du kjøpte den, fordi det er millioner av dollar i dem.

Og jeg sammenligner Gud med den diamanten.

¹⁰⁶ Nå, en diamant blir slipt slik at den kan reflektere det som er på innsiden av den, ilden som er i diamanten. Og den må bli slipt i hver minste retning, enhver liten form, med tre punkter. Lag tre punkter på en diamant, og et lys mot et trepunkts-objekt vil gi sju farger, ser dere, skape syv farger.

¹⁰⁷ Og legg nå merke til: “Gud ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger.” Ser dere, Han ble slått, knust, den store Diamanten, slik at gavene kunne reflekteres fra Ham til Menigheten.

Og det handler ikke om lyset; fordi lyset må vende tilbake når solen ikke skinner på den, hvorfra den ble slipt.

Men hver eneste lille bit som kommer fra kuttingen blir ikke ødelagt; det blir brukt. Mange av dem blir lagd til gramfonstifter. Og de stiftene bringer fram, som er blitt kuttet fra diamanten, bringer fram musikk som er innspilt på en plate.

¹⁰⁸ Og jeg håper dere ser hva jeg mener. Flisen fra Kristus, gaven fra Kristus, lagt på Bibelen, taler ut de skjulte Guds mysterier til den troende. Han kjenner hjertets hemmelighet. Han kjenner hver eneste person. Tror du det?

Det ville ikke være diamanten som sier: "Ser du hva jeg er?" Det er hva den kom fra. Diamanten er en diamant fordi den kommer fra en diamant.

¹⁰⁹ Og det er slik Åndens gaver er, en . . . for en person, det er en del av den Diamanten. Det blir sendt og brakt ned, og brakt inn i en gave til å tolke, til å forkynne, til å undervise. Det er fem åndelige gaver; apostler, profeter, lærere, pastorer, evangelister, og de er alle sammen for oppbyggelsen av Kristi Legeme. Og like så sikkert som det finnes lærere, pastorer, må det finnes profeter. Vi vet det.

¹¹⁰ Og vi tror at Gud skal bli manifestert i de siste dager blant Sitt folk, for den utvalgte Ætten, ifølge Bibelen, i form av profet. Det er nøyaktig med Ordet. Ikke at mannen er Gud, men at gaven er Gud. Skjønner? Og det er stift.

Nå, en nål vil ikke avspille platen riktig. En vanlig synål kan ikke avspille den riktig. Men en diamant, det er det beste. Den bringer det klart fram, en diamantspisset stift.

¹¹¹ Må Gud i kveld . . . Din livs-innspilling, hva enn som er galt med deg, hva enn du ønsker fra Gud, må den store Mesteren som holder stiftet i Sin hånd, må Han sette den på ditt liv og åpenbare for oss hva du er her for, hva du ønsker; da vil vi forstå at Han er her.

¹¹² Himmelske Far, vil Du gi det før jeg begynner denne bønnekøen, hadde ikke tenkt å gjøre dette, men vil Du gi det så folket kan forstå. Det er kanskje fremmede her som ønsker å bli bedt for. Jeg kjenner dem ikke, men Du gjør det. Og Paulus sa: "Om du taler med tunger, og det ikke er noen tyding eller gir noen oppbyggelse, vil folk si at du er gal. Men hvis en profeterer og åpenbarer det som er i hjertet, så vil de si: 'Gud er sannelig hos dere.'" La det skje igjen, Gud, i denne sene stund. Du lovet det, og slik skal det skje. I Jesu Kristi Navn. Amen.

¹¹³ Nå lurte jeg på hvor mange syke mennesker det er her i kveld? Eller ga Billy ut bønne . . . ? Er det gitt ut noen bønnekort? [Brødrene sier: "Ja."—Red.] Det er det. Vel, jeg antar at enhver syk person har et bønnekort, men jeg vet ikke hva du har skrevet på det. Jeg tror han bare gir deg et kort; du skriver hva du vil på det. Stemmer det? Fikk du nettopp kortet; setter du hva enn du vil på det.

¹¹⁴ Jeg kjenner deg ikke. Hvor mange her vet at jeg ikke kjenner deg, og men du er syk, og du vil si dette: "Det jeg har hørt deg si i dag: 'Gud bak hud. Gud bak menneskehud, skjuler Seg Selv.'"? Men hvis du har åndelige øyne, kan du åpne dem og se Ham, se Hvem Han er. Og du tror det. Jesus sa: "Den som tror på Meg skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør; mer enn dette skal han gjøre, for Jeg går til Faderen." Nå, dersom du tror av hele ditt hjerte!

¹¹⁵ Hvor mange er det her inne som er syke og vet at jeg ikke kjenner deg, vet hva som feiler deg? Bare løft opp din hånd, si:

“Jeg er syk. Jeg har behov.” Hvor mange har ønsker i sitt hjerte, ikke syke, men har ønsker? Dere vet hva jeg . . . Ja vel. Det var ikke noen som jeg så, som ikke holdt opp sin hånd. Nå, jeg vet ikke . . .

¹¹⁶ Jeg kjenner denne mannen som sitter her. Jeg er sikker på at det er broder James, og jeg tror det er søster James. Broder Ben, kjenner jeg. Bare ansiktene deres noen ganger; broderen som tar bildene. Men det . . .

La noen bak her et sted, bare . . . Jeg—jeg—jeg utfordrer dette på grunnlaget og i avslutningen av dette Budskapet.

¹¹⁷ Vet du at Gud lovet at dette ville skje i de siste dager? Han ga løftet. Skjønner? Nå, jeg kan ikke få det til å skje. Ser dere, jeg—jeg kan ikke gjøre det. Han må gjøre det. Han er den Ene som gjør det, ikke jeg. Men jeg tror på Ham, ellers ville jeg ikke stått her og fortalt dere noe som jeg ikke trodde på. Nå, be og si: “Herre Jesus, jeg har lært i Bibelen at Du er en Yppersteprest akkurat nå, som har medlidenhet med våre svakheter.” Jeg bryr meg ikke om hvor du er. Og bare si: “Jeg tror Deg. Og, ved tro, tror jeg det den mannen sa i dag.”

¹¹⁸ Det var det Engelen sa til meg: “Få folket til å tro deg.” Og hvis jeg forteller Guds Ord, er det ikke “tro meg”, det er “tro Ordet.”

Hvis det ikke samsvarer med Ordet, så tro det ikke. Men hvis du tror det er Ordet, så, hva enn det er, be og tro, og se om Han fremdeles kan åpenbare hva som er i ditt hjerte.

¹¹⁹ Og alle vet at Bibelen sier at: “Guds Ord er skarpere enn et tveegget sverd, og skjelner hjertets tanker og motiver.”

Det var slik Abraham visste at det var Gud, da Han kunne fortelle hva Sarah sa bak i teltet, hva hun tenkte på; da Han sa: “Jeg vil besøke deg”, og Sarah tenkte i sitt hjerte: “Det er ikke mulig.”

¹²⁰ Nå, jeg sa at Han er her for å helbrede deg. Hva tenker du om det? Om du bare vil tro! Nå, jeg kan ikke, jeg har ingen bestemt måte; Himmelske Far vet det. Skjønner? Jeg må ganske enkelt se det. Og det jeg ser, sier jeg; og det jeg—jeg ikke ser, selvfølgelig, kan jeg ikke si. Men Han er like så mye Gud! Ville ikke det øke din tro, om Han ville gjøre det?

Å forkynne som det, det setter meg nesten litt ut. Men Han er her. Jeg er klar over det.

¹²¹ Så på en mann idet han bøyde hodet sitt rett bak *her*. Hans kone sitter ved siden av ham og ber, også. Rett *her*. Har noe på ditt hjerte. Din kone ber. Har en byrde på ditt hjerte. Det er for svigermoren din. Det er riktig. Tror du at Gud kan fortelle meg hva som feiler svigermoren din? Jeg kjenner ikke deg. Vi er fremmede for hverandre. Så det stemmer? Tror du at Gud kan fortelle meg hva som feiler henne? Hun er ikke her. Jeg ser en

stor avstand; hun er øst for her. Hun er i Ohio. Det er riktig. Hun lider av en blodsykdom. La din kone ta det lommeetørkleet der, som hun gråter i, legg det på henne. Ikke tvil, hun vil bli frisk. Tror du det?

¹²² Her sitter det en liten dame rett her foran meg. Hun gråter. Det er noe galt med barnet, jeg vet ikke . . . Nei, det er ikke noe galt. Hun har bare et ønske. Hun ønsker å motta dåpen i Den Hellige Ånd. Det er SÅ SIER HERREN. Tro, barn, du kommer til å motta Den. Det er riktig. Tvil ikke.

¹²³ Her er det en dame som sitter her ute på enden av raden. Hun ber. Jeg er en fremmed for henne, men hun er overskygget. Du har hatt operasjoner. Hvis vi er fremmede for hverandre, tror jeg. Jeg kjenner deg ikke. Du kjenner ikke meg, bare kanskje ved å ha hørt om meg. Du er ikke herfra. Du er en fremmed blant oss. Du er fra Wisconsin. Byen er Milwaukee. Og problemet ditt er kreft; den er på brystet. Operasjon etter operasjon, men ikke vellykket. La troen som rørte ved kanten av Hans kledning tro det akkurat nå. La det synke ned i ditt hjerte; det skal skje. Ha tro!

¹²⁴ En mann sitter borte i hjørnet her. Han ber for moren sin. Han er en fremmed for meg. Jeg kjenner ham ikke. Men han ber for moren sin. Og moren hans har det samme som denne kvinnen har, kreft. Eller hun er redd for det, hvilket det er. Det er en mann du ber for, og den mannen har problemer med ryggen. Han er også, jeg ser ham beruset. Han er en alkoholiker. Din bror. Du er ikke herfra. Du er fra Illinois. Tror du at Gud kan fortelle meg hva navnet ditt er? Farmer. Er det riktig? Løft opp din hånd. Tro!

¹²⁵ Det er noen som kneler over noen og ber, noen som ligger på en bære. Ja vel. Tror du at det du har hørt er Sannheten, frue? Det gjør du. Hvis jeg kunne helbrede deg, ville jeg gjort det. Men du er allerede helbredet av Kristus, forstår du. Du må bare tro det. Den damen som står der og ber, ba om at du måtte bli berørt. Jeg kjenner deg ikke, men Gud kjenner deg. Du er utenbys fra også. Det er riktig. Du er fra Illinois. Det er helt riktig. Byen heter East Moline, Illinois. [Søsteren sier: "Det er byen der jeg ble født."—Red.] Du lider av kreft. Du er konen til en forkynner. Tror du? ["Ja."] Du vil dø, liggende der. Hvorfor tar du ikke imot Ham i kveld og sier: "Jeg kan, i mitt hjerte, med min tro hevet over alt som er her, jeg tror at jeg er helbredet. Jeg er i Guds Nærvær." Reis deg opp, tro og gå hjem og vær helbredet. Der er hun.

Tror dere av hele dere hjerter? [Forsamlingen fryder seg—Red.] La oss prise Gud.

¹²⁶ Himmelske Far, vi takker Deg for all Din godhet og nåde. Vi takker Deg for at Du fremdeles er her midt i alle disse vanskelighetene. I denne verden som er fordervet, likevel er Du her. La Din Ånd, Herre, alltid bli hos oss. Vi ser at Du er her, Gud med hud på, i menneskehjertene; gir tro og åpenbaring og syner. Du er Gud i Din Menighet, Gud i Ditt folk. Vi takker Deg

for dette, Herre. Og må alle tro i kveld, helt samstemmig, og må de bli helbredet. I Jesu Kristi Navn, ber jeg. Amen.

¹²⁷ Hvor mange der borte har bønnekort på *den* siden? La dem som er på *den* siden, flytte seg bakover, kom rett midt i *denne* midtgangen. Dem i *den* midtgangen, kom rett ut *denne* veien, bare ta plass, kom rett ut *denne* veien. La de så snart de er ferdige, *denne* køen ta den neste siden.

¹²⁸ Eldste kom hit. Broder Roy, Herren velsigne deg; visste ikke at du satt der. Jeg vil ha diakonene i menigheten hit umiddelbart, hvis de kan komme inn fra hvor enn de er. Komme hit for å hjelpe litt.

Jeg vil at hver enkelt som skal bli bedt for, løft opp din hånd, si dette etter meg.

Herre, [Forsamlingen sier: “Herre,”—Red.] Jeg tror. [“Jeg tror.”] Hjelpe Du min vantro. [“Hjelpe Du min vantro.”] Jeg tror. [“Jeg tror.”] at i Ditt Nærvær, [“at i Ditt Nærvær,”] idet jeg følger Ditt Ord, [“idet jeg følger Ditt Ord,”] og min . . . hendene er lagt på meg i kveld, [“og hendene er lagt på meg i kveld,”] jeg vil ta imot min helbredelse, [“jeg vil ta imot min helbredelse,”] i Jesu Navn. [“i Jesu Navn.”] Amen. [“Amen.”] Gud velsigne deg.

¹²⁹ Hør nå her. “Troens bønn skal redde den syke. Om de legger sine hender på de syke, skal de bli friske.” Han sa til Noah at det ville regne. Det sa ikke—Han sa ikke . . . Jeg sa ikke: “Med det samme du blir bedt for, vil du bli frisk.” Han sa: “De skal bli friske.”

¹³⁰ Han sa til Noah at det kom til å regne. Det regnet ikke på hundre og tjue år, men det regnet.

Sa til Abraham at han ville få en baby med Sarah. Det skjedde ikke på tjue-fem år, men fikk den.

Sa til Jesaja at en jomfru skulle bli med barn. Det skjedde ikke på åtte hundre år, men hun ble med barn.

Er det riktig? Han lovet det! Uansett hvor lang tid det tar, så gjør Han det likevel. Tro det.

¹³¹ Kom framover nå. La broder Capps lede sangen. Vil du flytte kortene? La nå alle være i bønn nå.

¹³² Vår Himmelske Far, vi vil adlyde Ditt bud om å legge hendene på disse syke menneskene. Jeg vet ikke om en eneste ting til Du kunne gjøre, Herre, for Du har sagt i Ditt Ord, at Du har betalt for deres helbredelse. Du har bevist at Du er her med oss i kveld, Ordet som kan skjelve tankene som er i hjertet. Du har bevist det, at Du er iblant oss. Og jeg ber, Deg, Far, at Ditt Ord, som ikke kan slå feil, vil bli gjort så virkelig for hvert eneste hjerte! For Du sa: “Dersom du kan tro det; ikke tviler, men tror det. Si til dette fjell: ‘Flytt deg’, og ikke tviler men tror at det vil skje!” Han sa ikke når.

133 Du sa til folket på Pinsedagen, at de skulle gå opp dit og vente. Du sa ikke timer, dager; Du sa: “inntil.” Nå kommer de for å ta imot sin helbredelse. Må de aldri tenke på noe annet enn at de er helbredet, inntil utfrielsen kommer. Vi adlyder Deg ved å legge hendene på dem, som troende. I Jesu Kristi Navn. Amen.

134 Ja vel, kom rett bort nå. [Broder Branham og brødrene legger hendene på folk, og ber for hver enkelt i bønnekøen. Tomt spor på lydbåndet—Red.] Du er helbredet. Gud velsigne deg. Gå rett videre. Det er bra! . . . ? . . . [Tomt spor på lydbåndet.]

Alt er mulig, bare du tror;
Bare du tror, bare du tror,
Alt . . .

Herre Jesus, jeg ber for disse lomme-tørklærne nå, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Lurer på om vi kan forandre de ordene:

Nå tror jeg, det er nå tror jeg,
Alt er mulig, nå tror jeg;
Nå tror jeg, nå tror jeg,
Alt er mulig, nå tror jeg.

135 Tror du at det som er blitt bedt om og ønsket skal bli oppfylt? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Det skal skje.

136 Jeg så at noen av mine italienske venner fra Chicago gikk gjennom bønnekøen for en liten stund siden. Hvor mange kjenner søster Bottazzi fra Chicago? Vel, dere vet, hun fikk et—et mentalt, nervøst sammenbrudd helt nylig, veldig, veldig syk. Men formiddagen i Chicago på frokosten til de Kristne Forretningsmenn, fortalte jeg søsteren, under Den Hellige Ånds inspirasjon. Hun kom bak til den ene siden, og hun klarte ganske enkelt ikke ta seg sammen. Og jeg sa: “Søster, du vil ikke komme over det med en gang, men du kommer til å bli frisk.” Jeg sa: “Det vil vare enten atten måneder eller to år, akkurat i det tidsrommet vil du bli frisk.”

137 Her om dagen da jeg snakket med henne . . . Jeg hørte henne vitne, så lykkelig, aldri vært så lykkelig i hele sitt liv. Hun kjørte i en bil. Hun hadde ingen fred, det virket som Guds Nærvær hadde veket bort for henne; selvfølgelig var det mentale nerver, vet dere; og helt plutselig kom det tilbake med en stor gledesstrøm, og Den Hellige Ånds kraft var over henne. Hun gråt, hun ropte, hun—hun hadde . . . De hadde bare en underfull stund for omtrent tre eller fire uker siden, eller en måned. Og jeg hørte henne vitne for to søndager siden, og hun sa: “Broder Branham, da jeg kom tilbake, noterte jeg det ned og tok lydbåndet. Og det var nøyaktig atten måneder, på dagen.” Amen.

Elsker dere Ham? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Er Han ikke underfull? [“Amen.”]

138 Nå, den samme Hellige Ånd som kan forutsi nøyaktig, uten å feile én gang, alle disse årene; og gjennom Sitt Ord, har prøvd å avdekke for dere i dag at Gud ikke er et fjernt objekt eller noe historisk noe. Han lever i nåtid, Hans Ord manifestert. Skjulte Seg i et menneskelig slør i Sin Menighet, og åpenbarer Seg ved din tro og min tro sammen, kommer sammen og utgjør Guds enhet. Jeg kan ikke gjøre noe uten deg; du kan ikke gjøre noe uten meg; ingen kan gjøre noe uten Gud. Så, sammen utgjør det enheten, forbindelsen. Gud sendte meg til oppgaven; du tror det; og så skjer det. Slik er det, ser dere, fullkomment stadfestet.

Jeg bryr meg ikke om hva som er galt med deg, hva andre har sagt; hvis du fra ditt hjerte tror at du vil bli frisk, er det ingenting som noen sinne kan stoppe det. Han sa så. Og Han sa: "Himler og jord skal forgå, men Mitt Ord vil ikke slå feil." Tror du det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.]

139 Hvor mange vil be for meg i andre møter når jeg reiser? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Jeg er en som trenger bønn. Skjønner? Alle har forkastet meg, ser dere, bortsett fra dere, og ennå er det Sæd der ute.

140 Jeg sendte et brev til Sør-Afrika. De ville ikke la meg komme hvis jeg ikke skrev under på et papir at jeg "ville døpe alle tre ganger over på den siden; en gang for Faderen, og en gang for Sønnen og Den Hellige Ånd, med ansiktet framover. På den andre siden skulle jeg døpe bakover, en for Faderen . . . Og undervise at det var Doktrinen."

Jeg skrev et brev til dem. Jeg sa: "Den Hellige Ånd har forsøkt i de siste årene å få meg til Afrika igjen. Han ønsker å bruke min tjeneste der hvor tretti tusen tar imot Kristus på én ettermiddag." Jeg sa: "Husk blodet til disse sjelene er over dere, ikke over meg. Jeg har tilbudt meg å komme, men dere vil ikke gjøre det."

Jeg undrer på hva som vil skje i denne tid når Jesus, Guds Sønn har blitt utestengt fra menigheten, Ordet forkastet? Men i—i alt det, gjør Han Seg fremdeles kjent for Sitt folk. Er du ikke takknemlig for det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.]

141 Og jeg gikk forbi i kveld, la hendene mine på dem, noen eldre kvinner, noen unge, noen gamle, noen unge menn, gamle menn, like gjennomvåte som jeg er. Jeg tenkte: "Sitter der, sitter der og lytter til Ordet som resten av verden mener er galskap." Skjønner? De er—de er mutteren. Ser dere, Gud er her for å gjenge det opp, dra deg rett ut fra din sykdom. Det er et løfte i Ordet. Husk bare, det vil begynne å stramme seg: "Jeg vil dra dem; hvis Jeg blir løftet opp, vil Jeg dra dem." Han vil dra det ut av deg. Så visst vil Han det. Bare tro Ham, ha tro på Ham. Ikke tvil på Ham. Tro på Ham.

142 Be for meg. Når du ikke har noen flere å be for, bare husk på meg.

Og så inntil vi møtes! inntil vi møtes!

Inntil vi møtes . . .

Takk for at dere kom så langveisfra. Gud beskytte dere når dere reiser hjem!

Inntil vi . . .

Hils alle de kristne, gi dem hilsninger fra denne gruppen her. Guds fred være over dere! Shalom!

Gud være med dere inntil vi møtes igjen!

[Broder Branham begynner å nynne på *Gud være med dere*—Red.]

. . . inntil vi møtes!

. . . ved Jesu føtter;

Inntil vi møtes! inntil vi møtes!

Gud være med dere inntil vi møtes igjen!

¹⁴³ Jeg er så glad. Ser dere, det er noen, mange ting jeg ikke vet, men det er noen ting jeg vet. Jeg er så takknemlig for dere. Jeg er så glad for å være tilknyttet dere. Jeg er så glad for å være en av dere. Gud være med dere. Han vil. Han vil aldri forlate deg. Han vil aldri svikte deg. Han vil ikke forlate deg. Du har brutt deg gjennom forhenget nå. Skjønner?

¹⁴⁴ Så glad i kveld for å se broder Palmer, en av våre tilknyttede pastorer her borte fra Georgia. Broder Junior Jackson er i bygningen et sted, bak i hjørnet, vi er glade for å ha ham. Broder Don Ruddell sitter her borte. Åh, så mange! Jeg vet ikke, om jeg har oversett noen . . . Broder Ben Bryant her, og mange av de andre her, fin broder, Willard Collins. Vi er så glade for å ha dere alle her.

Jeg lurer på om vi kan reise oss opp, bare et øyeblikk nå. La oss bøye våre hoder nå.

Inntil vi møtes!

Inntil vi møtes ved Jesu føtter; inntil vi møtes!

. . . inntil vi møtes!

Gud være med dere inntil vi møtes igjen.

¹⁴⁵ Føler dere nærheten i fellesskapet med Ånden?

La oss nynne den. [Broder Branham og forsamlingen begynner å nynne *Gud være med dere*—Red.]

Jeg la merke til broder McKinney fra Ohio, sammen med oss. Broder John Martin og broren hans. Så glad for å ha dere alle sammen. Jeg ser dere kanskje ikke engang, brødre. Han kjenner dere.

Inntil vi møtes! Må mitt hjerte og deres, med Guds hjerte, være ett inntil vi møtes! [Broder Branham og forsamlingen fortsetter å nynne *Gud være med dere*—Red.]

(Jeg vil gjerne be noen om å avslutte . . .? . . .)

Mens vi bøyer våre hoder nå i bønn.

¹⁴⁶ Prøver å få hver eneste forkynner til å forstå at vi er glade for at de er her, alle lekfolk, dere fra Tennessee, Ohio og over hele landet. Noen kvinner jeg møtte der borte i dag, helt fra Boston. Våre fargede brødre var her i morges, der oppe fra også. Så mange fra forskjellige deler av landet; jeg takker dere, min kjære, trofaste venn. Gud være med dere. Jeg kaller dere min venn. Husker dere hva Jesus sa om det? “Selv nærmere enn en bror”, ja, en venn. Mens vi bøyer våre hoder nå . . . Inntil vi får anledning til å møtes igjen om noen få dager, Gud være med dere.

¹⁴⁷ Jeg vil spørre vår gode, trofaste broder, broder Richard Blair, om han ikke kan avslutte for oss med en bønn. Broder Blair.

RARINGEN NOR64-0614E
(The Oddball)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndag kveld den 14. juni, 1964 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org